

YOL HAVASI

Osman Fərmanoğlu

Paşam, yolçusunu çəkib aparar
Könüllər tutuşar yol havasına.
Köçündən qalanın bağı yarılar
Qurdlar ulaşarlar çöl havasına.

Könüllü gedilməz ömrün qışına,
Özü hay-harayla gələr qarşına
Ayağının səsi düşər başına
Açarsan sinəni yel havasına.

İçində div canı saxlamaz şüşə
Çəp iş görənlərin işi çəp düşə
Canda qorxu varsa, gözə çöp düşər
Oynadan oynadar qol havasına.

Atsan da cibində qəpiyə güllə
Toy-bayram bilərsən gəlırsə ellə
Dəyişər yolunu danışa- güllə
Qoşularsan çəpik-əl havasına.

Osman, hara getsən sənədi qədər
Əlləşib-vuruşmaq hədədi, hədə
Özgə yedəyində gedən nə qədər
Pəhləvan olan var dil havasına.

GÖNÜL

İbrahim Sağır

Çok görme oldu isen yâre pervâne gönül
Atıyor kendini bak nare pervâne gönül.

Şol aşka hürmetindən ibret-i âlem için
Kucak açtı Mecnun'a çöl yane yane gönül.

Fena hudutlarını aşmak istersen eğer
Verme gerekir elbet cânı cânâne gönül.

Gazel gibi döküldü günler ömürden tek tek
Geri getirmeye yok çâre, bahâne gönül.

Sen dünyanın peşinde, ecel senin peşimde
Uyan artık uykudan uyan divâne gönül.

Nefrete vaktimiz yok şu kısacık hayatta
Kucak aç ağyara ki dönsün yârâne gönül.

Nice dostun yaranın veda bile etmeden
Takılıp gittiler hep sessiz kervâne gönül.

Şu zıtlar âleminde boğulup kalma sakın,
Yol yakırken teslim ol Yüce Fermâne gönül.